

Проект „Фантастично читалище”

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Криле”

1981 г.

София, 2014

Библиография

[Цвемето](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Йордан Янков. Списание „Криле”, брой 1 от декември 1981 г.

Цветето

Научно-фантастичен разказ

Йордан Янков

Планетата бавно се приближаваше и Егон започна постепенно да намалява ускорението. Неусетно тишината на Космоса се смени със съскация звук на разсичана атмосфера. Над него звездите започнаха да избледняват в нежно зеления блясък на тукашното небе.

Всички предварителни данни говореха, че планетата под него е безопасна: атмосферата годна за дишане, сеизмичната активност – равна на нула. Продължаваше да го смущава само биологичната активност – сушата бе покрита с растителност, а можеше да се очаква, че ще срещне и животни. Обикновено точно на такива планети, тихи и спокойни, се решаваше съдбата на курсантите. Затова побърза още преди кацането да включи биологическата защита, а като помисли малко, усили и защитното поле, струваше му се, че така е по-сигурно. Избра си един от големите полуострови на северния континент. Той се намираше в умерените ширини и теренът му беше равен. Егон промени посоката на лъча и размитите очертания на брега започнаха да се отдалечават зад хоризонта.

Първо го обгърна дъхът на земята, зареден с мириса на сочна зеленина. После, миг преди да кацне, усети топлия напор на обедната мараня и най-накрая почувствува мек удар. Огледа се. Докъдето му стигаше погледът, се простираше равнината и само тук-там стърчаха самотни кафеникаво-червени скали, сякаш острови в синьо-зеленото море на тревата. Информационното поле се бе включило и Егон

очакваше всеки момент да бъде подаден сигнал за откриването на аномално явление независимо дали е на повърхността или близо до ядрото. Времето минаваше, сигналът не се чуваше и у него започна да се прокрадва смътна тревога. Когато мелодичният звън извести края на работата на информполето, без да е открито нещо интересно, Егон разбра, че на тази тиха и спокойна планета ще му бъде не по-малко трудно, отколкото в свирепите атмосфери на планетите гиганти, притиснат от огромните сковаващи маси. Трябваше да обиколи пет планети, да открие всички отклонения от теорията и да ги изследва. А тук нямаше какво да открива. Съсредоточи се и си наложи да се успокои.

Беше стъпил до колене в синьо-зелената трева. Тук-там сред тази пелена се откриваше влажната топла земя. Едно малко черно насекомо упорито се катереше по левия му крак. На едно място се подхлъзна, не можа да се задържи и падна до дебелията му подметка. Отгоре тревата приличаше на гъста джунгла, сред която се провираха дребни насекоми, като това, което преди малко се изкачваше по крака му. Ниско долу, при корените на тревата, където слънчевите лъчи не достигаха, бе все още влажно от сутрешната роса. Сочната трева се разстиляше, докдето му стигаше погледът, а върху нея – разлети огнените вълни на цветята.

Много цветя. Бяха бели, сини, оранжеви, червени, нежно жълти, виолетови. Най-близкото до него стоеше самотно в тревата. Егон се наведе към него и се излегна по корем. Ако беше с обикновени дрехи, щеше да почувствува разливащата се хладнина от попитата влага. Главата му се намери обградена отвсякъде с изведнъж станалите високи като секвои треви. Право пред погледа му едва забележимо се поклащаше цветето. Синьо-зеленото стъбло се вплиташе и се сливаше с околната трева и нежно жълтата чашка сама се открояваше на

фона на зеленото меко небе. Егон дълго време лежа загледан, забравил и за неудачата с информполето, и за изпитната комисия. После нещо бавно се промени. Слънцето докосна края на близката самотна, кафяво-черна скала, разля се по грапавата ѝ повърхност и падна върху цветчето. Там се отрази в нежните му листа, превръщайки го, него и всичко наоколо, в нещо ново. То засия с нова светлина, събрала в себе си хилядолетните бръчки на самотната скала, спомена за гигантските звездни взривове и за тихия, безкраен път на самотен метеор. В нея Егон видя блясъка на милиарди слънца – сини, бели, жълти, студени и огнено горещи, огромни и нищожно малки, а някъде, сред лавините от пронизващ блясък, растеше цветето, неусетно затъмнило звездната светлина, за да очертае нежната извивка на живота.

Тогава внимателно, страхувайки се чудото да не изчезне, той преобразува енергията на биологичната защита и съхрани с нея мига, в който последният лъч на слънцето докосна цветето и се скри зад хладната скала. После бавно стана, отърси се от полепналите по тялото му мокри тревички и се върна в звездолета. Планетата бавно, неохотно започна да се отдалечава. Миг по-късно Егон бе между звездите. Сигурен бе, че вече е астронавт.

В себе си носеше цветето.